

Stížnost — poukazujíc na ustanovení čl. II. a odst. 2 § 10 paritního zák., pak na ustanovení § 35 zák. č. 292/20 — vytýká nař. rozhodnutí nezákonnost.

Učitelé národních škol nebyli podle dřívějších zákonů školských, zejména podle zákonů zemských, »týkajících se právních svazků učitelstva«, zaměstnanci státními a neměli také vůči státu nijakých nároků na poskytování určitých platů nebo výhod, nýbrž měli nároky tyto toliko v mezích zákonem stanovených vůči příslušným vydržovatelům školy.

Na tomto stavu věci se dosud nic nezměnilo. Podle čl. II. par. zák. č. 274/1919 byl sice učitelstvu na veřejných školách obecných a měšťanských přiznán v podstatě nárok na stejné požitky v nejširším slova smyslu, jež přísluší státním úředníkům se stejným vzděláním a v odpovídajících hodnostních třídách. Paritní zákon neposkytl však učitelstvu veřejných obecných a měšťanských škol vůči státu žádného nároku na jakékoliv požitky. Vysvětá to jasně z čl. V., jenž předpisuje, že osobní náklad na učitelstvo veřejných škol obecných a měšťanských hraditi budou až do konečné úpravy posavadních poměrů nynější vydržovatelé.

Z par. zákona nemůže tudíž jednotlivý učitel vůči státu odvozovati žádného nároku na jakékoliv požitky.

Za tohoto stavu není třeba zkoumati, zda výhoda 50% ní slevy dovozného jest takovou výhodou, jakou má na mysli cit. čl. II. par. zák. I kdyby tomu totiž tak bylo, pak by nárok na výhodu tu příslušel st-li vůči konkurenčním činitelům, hradícím jeho požitky a nikoli vůči státu. Nárok vůči státu na slevu přepravného nevyplývá také z ustanovení odst. 2 § 35 zák. z 9. dubna 1920 č. 292 Sb., na který st-l dále poukazuje. Neboť zákon tento nařizuje sice v § 35, odst. 2, že veškerý náklad osobní hrazen má býti ze státních peněz, avšak § 38 téhož zákona zároveň stanoví, že ustanovení zákona mimo předpisy zákona o školách menšinových, o kterou zde nejde, — vstoupí v platnost v době, která bude určena nařízením vlády; nařízení takové dosud nebylo vydáno.

Také z ustanovení § 10 par. zák. nemůže st-l ničeho pro svůj nárok dovozovati, ježto také nároky v § tomto stanovené (na naturální byt, naturální požitky, diety a cestovní výlohy) nepřísluší učitelům vůči státu, nýbrž vůči konkurenčním faktorům, povinným podle platných zákonů předpisů hraditi tyto náklady, jak jasně vyjadřuje citovaný již čl. V. zák. č. 274/19 a odst. 1 § 35 zák. č. 292/20.

Nepřiznal-li tedy žal. úřad st-li, který není státním zaměstnancem, na útraty státu výhodu, záležející ve slevě 50% přepravného, nelze v tom spatřovati již na základě předchozích úvah, — tedy nehledě ani k tomu, zda vůbec cit. výnos min. žel. č. 12112 nějaký nárok vůči státu zakládá — porušení subjektivního práva ve smyslu § 2 zák. o ss.

Proto byla stížnost jako bezdůvodná zamítnuta.

č. 3729.

Státní úředníci: I. * Úředník pragmatikální, resignující na státní službu (§§ 84, 86 služ. pragmatiky), nemá nároku na vrácení pensijních příspěvků. — II. O právní povaze pens. příspěvků.

(Nález ze dne 13. června 1924 č. 3067).

V ě c: L. Sch. v Praze proti ministerstvu vnitra o vrácení pensijních příspěvků.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná:

D ů v o d y: Podáním z 1. srpna 1923 oznámil st-1, místodržitelský koncipista v Praze, že vystupuje ze státní služby, a žádal zároveň o vrácení zaplacených pensijních příspěvků.

Presidium zsp-é v Praze výnosem z 18. srpna 1923 vzalo toto oznámení podle § 84 služ. pragm. na vědomí, podotýkajíc, že vystoupením ze služebního poměru pozbývá podle § 86 služ. pragm. všech z tohoto služebního poměru vyplývajících oprávnění, práv a nároků pro sebe a své příslušníky, sprostilo jej služby a zastavilo mu služební požitky koncem srpna 1923, žádosti o vrácení zaplacených pensijních příspěvků však nevyhovělo, poněvadž není zákonem odůvodněna.

Odvolání st-lovu stran zamítnutí žádosti o vrácení pensijních příspěvků nevyhovělo presidium min. vnitra nař. rozhodnutím z důvodů výměru v odpor vzatého.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto: — —

Předpisy služ. pragmatiky, upravující rozvázání služebního poměru pragmatikálního úředníka (§§ 84 až 86) n e s t a n o v í, že úředníku, vystoupivšímu ze služebního poměru, přísluší nárok na vrácení zaplacených pensijních příspěvků. Vyslovuje-li pak zák. v § 86, že úředník takový pozbývá veškerých ze služebního poměru plynoucích nároků, práv a pohledávek, v první řadě nároky rázu finančního jako nároku na služné, odpočivné, odbytné a pod. — nelze logicky míti za to, že by zákon o nároku na vrácení pensijních příspěvků chtěl jinak ustanoviti.

Než bezdůvodnost stížnosti plyne i z dalších úvah:

Článek IV., odst. 2 zák. ze 17. prosince 1919 č. 2 Sb. z r. 1920 — obdobně jako § 15 dříve platného zák. ze 14. května 1896 č. 74 ř. z. — stanoví, že pro účely pensijní platí státní zaměstnanci příspěvek ve výši 8% pensijní základny, který se sráží v měsíčních splátkách s jejich platu.

I tento zákon nemá ustanovení, že se příspěvky ty při rozvázání služebního poměru zaměstnanci vrátí.

Jak správně provedl odvodní spis žal. úřadu, není příspěvek ten premií pro starobní zaopatření jednotlivého státního zaměstnance nebo jeho rodiny, nýbrž jest dávkou uloženou všem státním zaměstnancům k částečnému krytí celkového nákladu na zaopatřovací požitky; proto ze státní služby dobrovolně vystupujícím úředníku nepřísluší nárok na vrácení placených pensijních příspěvků právě tak, jako nepřísluší tomu, kdo ztratil z nějakého důvodu svůj nárok na zaopatření.

St-1 poukazuje na § 25 cís. nař. z 25. června 1914 č. 138 ř. z. o pensijním pojištění, jenž přiznává bývalým pojištěncům v určitých případech vrácení premií, a dovolává se obdoby tohoto ustanovení při posuzování svého nároku.

Tohoto zákona sui generis nebo nyní platného zák. z 5. února 1920 č. 89 Sb., jenž nemá ničeho společného s uspořádáním starobního zaopatření pragmatikálních zaměstnanců státních, nýbrž upravuje vztahy zcela odlišné, nelze pro výklad tohoto případu obdobně použítí (§§ 6 a 7 o. z. o.).

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.